

Prof. Dr. Haluk Gürgen²

İletişim fakültelerinin bugünkü durumunu ele alacak olursak nasıl bir manzara ile karşı karşıyayız?

Her şey hızlı bir değişim içinde, hem dünya hızla toplumsal olarak başka bir noktaya evriliyor, hem teknoloji bu noktada bu evrilmeye önemli ölçüde girdi sağlıyor, hem de bu teknolojinin formatlanmasıyla ilgili, teknolojinin değişik biçimleri olarak bir takım çözümlerin üretilmesiyle de ilgili bir takım yeni gündemler ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla sorunuzun yanıtını iki başlık altında toplayabiliriz.

İletişimin mesleki olarak bu içeriğinin üretilmesi, yani mesajların üretilmesi, bu mesajların en uygun mecralar, araçlar vasıtasıyla, insanlara toplumlara bir takım bilgilerin ya da eğlencenin ya da eğitimin ya da reklâmın ulaştırılmasına yönelik becerilerin kazandırılması. Bu bir noktada uygulama ağırlıklı bir eğitimi gerekli kılıyor, fakat bu durum Türkiye’de hep yanlış anlaşıldı. Biz işin uygulama kısmına çok fazla önem vermiyoruz ya da bazıları esas biz ona önem veriyoruz gibi bir karışıklık üzerinden yürüyen, çok da iyi anlayamadığım, bir ayrılma, farklı görüş yelpazesi doğdu. Ben bunu açıkçası çok gerçekçi bulmuyorum. Çünkü biz öğrencilerimize aynı zamanda, birileriyle iletişime geçmekle ilgili teknolojiyi kullanma ve bu teknolojiyle kendi düşüncelerini ya da çalıştığı kuruma ilişkin hedeflerini gerçekleştirme becerisini kazandırmak zorundayız. Bu bizi meslek okulu yapmaz. Çünkü nasıl bir mimar çizip bir şeyleri ortaya çıkarmak durumundaysa, nasıl doktor aynı zamanda tanıyı koyup, operatör olmak durumundaysa bazı uzmanlıklarda özellikle, bizde böyle uzaktan konuşup “hadi yap bakalım şu filmi”, “yap bakalım şu reklamı” denildiğinde “pardon ben stratejisini tayin ederim ama bu işi bilemem” denilen noktada olunamaz. Örneğin bir halkla ilişkiler öğrencisinin stratejik bir fikri olduğu kadar, bunun planlanması, organizasyonu, basın bülteninin yazılması, medya ilişkileri ile ilgili olması gereken çözümleri üretebilecek becerisinin de olması lazım. Benim içinde bu böyle, dolayısıyla bir kere bunun adını koymak gerek. Bu yapıyor mu? Burada hep bu işleri akademi dışında uzmanlara bırakma eğilimi ağır bastı. Çünkü fakülteler kendileri yetiştiremedikleri için, bunu reklamcıyla, gazeteciyle, film yapımcısıyla, film yönetmeniyle çözdüler. Bu da kendi kültürlerini, kendi duruşlarını, kendi çözümlerini üretme noktasında savruk, kaypak bir zemin yarattı. Bunu ben sağlıklı bulmuyorum. Yani şu nokta çok önemli. Dışardan gelen uzmanlar çok kıymetlidirler, ama pedagojik formasyonları yoktur. Ders verme, ders anlatma noktasında mutlaka, akademik insanların, bu işin sahibi olan insanların katkıları olması gerekir. Biz akademisyenler bu noktada elimizi eteğimizi çektik, dersleri bu kişilere verdik, ancak onlar ne yaptı, ne yapmadı belli değil. İkinci sene aynı kişileri davet ettiğimizde ise şu ya da bu nedenlerle gelemediler. Bir önceki sene aktarılan yaklaşımlar, ikinci yıl farklılaştı, çünkü herkes kendi tecrübesiyle kazandığını, kendi görgüsüyle sınırlı olanı anlatıyor. O yüzden bu konunun da behemahal dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum. Bizim dışarıdan gelen uzmanlarla, workshoplar, atölyeler yapma gibi tercihlerimizin olması lazım. Dersleri teslim ettiğimiz vakit, burada eğer buna mecbursak, orda da mutlaka akademik destek verilmesi lazım. Ancak yalnız bırakılmamaları gerek. Öncelikle outline üzerinde anlaşılmalı. Biz Bahçeşehir Üniversitesi’nde böyle yapıyoruz. Derslerin nasıl olacağı konusunda anlaşılıyor. Orada kullanılacak örnek malzemenin ne olacağı konusunda, pratikte yapmaları gereken işlerin ne olması gerektiği konusunda bir uzlaşımın sonra, mutlaka da bir asistan sokarak derse katkıda bulunuyoruz. Çünkü bu durumu savruklaşma ve kaypak bir zeminin oluşmasına yol açan çok önemli bir problem olarak görüyorum. Bu ne yapıyor biliyor musunuz? Başta öğrencinin okuluyla algısıyla ilgili çok ciddi sorunlara yol açıyor. Ne diyor? Bazıları “ben film çekmeyi bilmem kim yönetmenden öğrendim” diyor, öbürü “teorik dersler yerine, esas bize kamera verin biz onları halledelim” diyor. Yok böyle bir şey. Yani, bu benim yaptığım işin ayrılmaz bir parçası aynı zamanda. Bunun altını çizmek isterim. Bu çözümlenmesi gereken bir sorun. Peki nedir çözümlenmesi gereken? Benim asistanım, benim öğretim görevlim, benim hocam aynı zamanda bu işlerin operatörü gibi bu becerileri öğrenmek durumundadır. Eğer

2 Bahçeşehir Üniversitesi, İletişim Fakültesi.

edinememişse bu güne kadar tez yazmaktan, makale yazmaktan, araştırma yapmaktan, doçent olmak için çalışmaktan, o zaman hiç yüksünmeden bunların edinilebileceği çözümleri üretmek durumundayız. Yani herkes için “hoca derse girdiği vakit film çekebilir olmalı” demiyorum, ama en azından bir iki tanesi bu işi yapabilmeli. Biz bunu Eskişehir’de çözdük. Önceleri reklamda olsun, filmde olsun dışarıdan uzmanlar geldiler gittiler, sonra biz kendi söküğümüzü kendimiz dikebilir hale geldik. Ama çok değerli, kıymetli insanlar bizde atölye çalışmaları yaptılar. Ben o ayağın kesilmesi gerektiğinden bahsetmiyorum, ama bunu planlayıp programlayanların fakülteler olması gerektiğini düşünüyorum. Kayseri’de mesela bu şekilde gayet güzel çalışıyor diye düşünüyorum. İkinci bir nokta, araştırmalarla ilgili, maalesef bütün fakültelerde geçerli bu husus doçent olmak, yardımcı doçent olmak, profesör olmak vs gibi aşamalarla ilgili puana yönelik, sonuç odaklı anlayışa dayalı çalışmaların yapılması da akademiyanın yönünü, enerjisini, heyecanını büyük ölçüde belirliyor diye düşünüyorum. Bunlar bir yaşam biçiminin, bunlar bir hayatta kurulan ilişkinin tercihinin içerisinde olan şeylerdir. Bu kadar puana odaklı kafayla yapılacak işlerin bana çok sağlıklı işler olduğunu düşündürmüyor açıkçası. O yüzden insanlar “şimdi ben bunu yapacağım ama bana ne katkısı var?”, “ben bunu yapacağım ama ben buradan puan alacak mıyım?” yani pratikteki engelleri bunlar. Hâlbuki öğrencisiyle orada bir iş yapsa, şu olsa bu olsa, bizim dönemimizde böyle bir dünya vardı. Ama şimdi öyle bir dünya yok. Dolayısıyla insanlar şimdi daha bireyselleştiler ve daha çok kendi başarılarına bir şeyler yapma gayretine düştüler. Ama bu işler bir ekip işi. Dolayısıyla bu ekibin içinden her zaman bir makale çıkmayabilir, bir birikim oluşur, o başka bir noktada başka bir şeye dönüşür. Bunu da önemli bir sorun olarak görüyorum. Bunun çözülmesinin yolunun da açıkçası yönetimin meselelere ilişkin motivasyonu, buna ilişkin engellerin kaldırılması konusunda havuçların daha yenebilir olmasını sağlaması gerekiyor. Bir an önce doçent, profesör olmak güzel bir şey hiç kuşkusuz ama bir de birikim sağlamak lazım, bir emeği de ortaya koymak lazım. Türkiye’de bütün motivasyon şimdi, puan topla sınava gir, puan topla sınava gir oluyor ve bu bana gerçekçi gelmiyor açıkçası.

Üçüncü bir nokta teorik çalışmalarla ilgili olarak bir şeylerin üzerinde odaklaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Dünyada böyle oluyor çünkü. Her fakülte, her üniversite, dünya derken Amerika’yı kastediyorum ne yazık ki. Ben buraya gelmeden önceki gece Daron Acemoğlu diye bir iktisatçı MIT’de çalışan bir profesör büyük olasılıkla Nobel alacak bir kişi bu. Demokrasi ve ekonomi üzerine aynı üniversiteden başkasıyla yazdıkları bir kitap olay olmuş. Şu anda dünyada yazdıklarına en fazla atıf alan on kişiden birisi bu kişi ve Türk. Onu konuk ettik. Bütün gazeteciler özellikle ekonomi yazarları geldi. Şimdi bu adamın okulda çalıştığı bu bölüm dikkatini tamamen demokrasi ve ekonomi üzerine vermiş. Gerçekten yani gerek fen gerekse sosyal bilimlerde ekoller var. Birisi psikanaliz çalışıyor, bir tanesi efendim kültürel çalışmalarla ilgili bir şey çalışıyor. Korkmaz Bey’den ötürü Ankara basın tarihi önemlidir vs... Neyse. Bunlar yani sınırlandırmıyor bana göre kısıtlamıyor, tam tersine o konu çerçevesinde bir derinlik, bir uzmanlık sağlıyor. Bir görüşün akademik olarak ortaya çıkmasını neden olan çalışmalar. İddia ortaya koyuyor. Dolayısıyla bir iddia ortaya çıkıyorsa bir akademiyanın, o zaman orada bir ciddiyetin bir tutarlılığın olduğunu da görüyorsunuz. Akademik tutarlılık, akademik tanınmışlık da işte buradan kaynaklanıyor. Yani “bugün bu moda hadi şuna gideyim bu moda hadi buna gideyim” gibi bir savrulmanın doğru olduğunu düşünmüyorum. Yani bunu genel olarak düşünüyorum bu sorunu ama iletişim fakültelerinde böyle bir mesele de var.

İletişim alanında yapılan çalışmalarını nasıl buluyorsunuz? Akademik yeterlilik açısından iletişim alanında yapılan çalışmaların daha yukarılara çekilebilmesi için nasıl bir ortama ihtiyaç var? Çalışmalar böyle, ortada bir şey, şu anda marka mı moda, herkes markanın bir tarafından tutuyor. Artık öyle çalışmaların dönemi bitti, sahip çıkacakların, bir “challenge” olacak, bir iddia olacak dağılacak ve o alanda dünyadaki insanlarla ilişkiye geçeceksin vs. vs... böyle bir şey. Aynı zamanda tabii ki işin ideolojisi çok önemli. Hayata nasıl baktığın paradigman çok önemli. Bu araştırmalar bundan kopuk olarak çalışılmaz ki. Sosyal bilimler araştırmaları çalışılır mı başka türlü? Çalışılmaz. O da yok. Onu dillendirmeye kalktığın vakit tarafsız olmalı, bağımsız olmalı gibi bir kavram

üzerinden ne idüğü belirsiz bir yüzeysellik ve tuhaf bir duruma çıkıyor. Ben kaygıyla karşıyorum. Mesela İslamcılar son derece güzel yapıyor bunu. İnadına fıkıh çalışacağım diyor, bir iddiası var adamın. Pekii liberal ya da sol kesimin iddiası ne oldu? Eskiden siyasal bilgilerin bir iddiası vardı. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin kurucusundan kaynaklanan bir iddiası vardı. İddia olmadan olmaz. Bizim iletişim fakülteleri fakülte olma bilincine ve bunun gereklerini yerine getirmesine ilişkin yeterliliğe dair ciddi sorunlar yaşıyorlar. Zaten pıtrak gibi çoğalan yeni üniversitelerin fakültelerinden bahsetmiyorum. Onlar zaten hepten bu işin çok başındalar ama var olanların da böyle bir problemi var. Böyle olunca burada da yönetimi yani dekanların kendilerinden beklenen, ben de dekan olduğum için çok açıkça konuşayım, bu vizyonu ortaya koymak, bunun içerisinde insanların birlikte kavramlar ve bu anlayışla çalışmalarının liderliğini yapmak en önemli görevdir diye düşünüyorum. Bugüne kadar araç al, gereç al, bilmem ne yap, şudur budur, böyle uğraşmalar için bunları yardımcılarına delege etmek ama esas meselesi dekanların, bu vizyonla ilgili tutarlı bir planın programın ortaya çıkartılması ve buna liderlik etmeleridir diye düşünüyorum.

Akademik unvanların dağıtılması sırasında yaşanan idari kaygılar da üretimin kalitesine olumsuz yönde etki etti diyebilir miyiz?

Ben doçentlik komisyonunda da üyeyim üniversiteler arası kurulda. Yıllarca da doçentlik jürilerine de girdim, doktora yönettim, şu oldu bu oldu, ortaya çıkan çalışmaların niteliği gerçekten içler acısı arkadaşlar. Bunu kabul etmemiz lazım. İletişim fakültelerinde ortaya çıkan tezler, yazılar, birçok derginin hakem kurulundayım, bana hiç bir şey söylemiyor. Ben okuduğum vakit yeni hiçbir şey öğrenmiyorum. Bakın çok iddialı konuşuyorum ve ne yazık ki bundan da büyük üzüntü duyuyorum. Çok nadirdir parlak çalışmalarla karşılaşmadım. Ben çok büyük çalışmalar yaptım da hiçbirini beğenmiyorum anlamında lütfen değerlendirmeyin. Ama şu nokta itibarıyla Ahmet ne yapmış diye izleme gayreti içerisinde girmiyorum. Ben kimi izliyorum akademiya da? Kendi alanımla ilgili olarak ben kimi izliyorum sorduğum vakit, yani kusura bakmayın ama çok fazla isim veremeyeceğim bu konuda. Beni heyecanlandıran bir makalenin yazarı kim bilemiyorum. Ankara'dan birkaç kişi var. Bunları bu kadar açıklıkla söylemek sakıncalı olabilir belki ama bu problemi çözmemiz için söylüyorum. Bizde araştırma, kitap, makale, kitabın önünü kestiler maalesef. Bu seviyede de bir iki örneklem, bir iki ampirik çalışma... Laf olsun torba dolsun hesabı yapılan işler var. Bunu da belirtmek lazım.

İkinci bir sakınca da bir an önce kadroların yetiştirilmesi konusunda, doçent olmaları konusunda, doktor olmaları konusunda dolayısıyla aman işte A kentinde fakülte yeni kuruldu, orada kadromuz yok, aman hocam eksiği varsa da gideririz, ama ne yapsın çocuk Anadolu'da bu kadar yapabildi, bu kadar olabildi anlayışıyla bir baskı uygulanıyor. Ve bu unvanlar böyle bozuk para gibi harcanıyor. Bakın burada da çok ciddi bir probleme işaret ediyoruz. Akademik olarak standardımız, iletişim fakültelerindeki ürünleri dikkate aldığımız vakit çok ciddi şekilde düşüktür. Emek yok, o emeğin yönlendirilmesi konusunda akademik bilgi eksiklikleri vardır. Yöntem bilgisi eksiklikleri var. Bu konuda dünyada olan bitenin izlenmesi konusunda izlenmesi konusunda eksiklikler vardır. Hep bir yerlerde bir şeyler oluyor, burada onların replikasyonları çıkıyor. Ben kendi alanımla ilgili söyleyeyim, otuz sene önce yazdığım, ortaya bir şey olarak koyduğum kavramların ötesine hala daha geçilemedi. Ben de onları çok orijinal şeyler olarak iddia etmiyorum, ben de onları zaten dışardan almıştım. Yani dışardan öğrendim. Türkiye'den öğreneceğim bir şeyler yoktu. Hala daha bunların üzerinde dönülüyor, hala daha halkla ilişkilerin tanımı ile başlıyor makaleler, söz gelimi. Yani dışarıda, dolayısıyla sektörde de kafası çalışıp dünya ile ilişkisi olan insanlar da akademiya'da bir şey yok diyor. Bana bir katkısı yok diyor. Ben hep şunu iddia ettim. Benim sektörden kopmamam lazım, sektöre yol gösterici olmam lazım. Yani sektör benden bilgi gereksinimini karşılamak için kapımı çalmalı. Böyle bir şey oldu mu Türkiye'de? Yok böyle bir şey. Dolayısıyla sektör bir tarafta ben bir taraftayım. Sektör ondan sonra, bir şey yaptıkları yok, yahu yetiştirdikleri çocuklar zaten işe yaramıyor. Bir de şöyle bir muhabbet, "hocam geldim A üniversitesinde derse

girdim, dökülüyor çocuklar” “hiçbir şey bilmiyorlar”. Ama bunlar önemli yani, biz itibar çalıştığımız için, gidiyorsun dışarıda böyle bir algı : “Fakülteler işini bilmeyen hocalar tarafından işe yaramaz öğrenciler yetiştiriyor”. Ne kadar büyük bir haksızlık ama, bunun suçlusu sektör değil biziz. Biz onların önüne geçmeliyiz, kaynaklarımızla, kitaplarımızla, bilgimizle ve onların bizi tanınmasıyla ilgili ortamların içerisinde yer almakla. Onlarda ego problemleri de var. Yetiştığımız dönemde zaten birçoğu alaylıydı. Konuyu tezgâh başında öğrenmiş insanlardı. O egoyla birlikte bazı şeyleri reddetme, kabul etmeme gibi bir takım numaralarda vardı. Ama çok şükür bunları aştık, aşılması gerekir. Yani bunu da çok önemli bir sorun olarak görüyorum.

İletişim eğitimimizin uluslararası boyutlarıyla ilgili gözlemleriniz nelerdir?

Uluslararası ilişkilerle ilgili olarak şunu gözlemliyorum ben. Bahçeşehir Üniversitesi'nde çalıştırdıktan bu yana bizim vizyonumuz üniversite olarak uluslararası bir üniversite olmak. Ne demek bu? Yani yurt dışındaki üniversitelerle ilişkiye geçmek, 2+2, 3+1 tarzında çift diploma verme çözümleri üretmek, birlikte araştırma projeleri yapmak, birlikte atölye çalışmaları yapmak, yurtdışında onların üniversitelerine geziler yapmak, onların hocalarını ve öğrencilerini burada ağırlamak gibi, ortak iş yapmak. Ve bu konuda da çok emek harcanıyor bizde. Yani yüz harcanıyorsa bunun karşılığı kaç oluyor bizde? Belki kırk oluyor, belki otuz oluyor. Ama bu konuda istikrarlı bir şekilde yürümek lazım, madem ki bütün dünya küreselleşti, madem ki yakınlaştı o zaman burada kendimizi öyle dünyadan yalıtmanın şıklığı, lüksü yok. Şimdi şunu gözlemliyorum hocam, Amerika'dan, özellikle Amerika'dan, ayda yaklaşık iki-üç heyet geliyor. Şu anda Minnesota Üniversitesi'nden bir heyet var, efendim şu var bu var. Niçin geliyorlar biliyor musunuz? İki yıl ortak program yapalım, bizim öğrencilerimiz sizde okusunlar... İstanbul giderek büyük bir algıya kavuşuyor. Gerçekten enteresan bir dünya üzerinde farklı bir pozisyon kazanmaya başladı. Bunun da etkisi olabilir. Geliyorlar şube açmak istiyorlar. Ben baştan şaşırıyordum, bunlar “tüccar gibi ellerinde çanta, koca koca okullar ne yapıyor yani?” diyordum. Şimdi anlıyorum ki yani gerçekten bu çok doğru bir şey, çünkü eğitimin bir ekonomisi var ve de bu ekonomi önemli bir girdi sağlıyor ülke ekonomilerine.

Amerika'daki üniversite yapılanmaları nasıl ve bu yapılanma eğitim kalitesine nasıl bir katkı sağlıyor?

Amerika'daki üniversite yapılanmasında rektörlerin asal, birinci işi fon bulmak, kaynak yaratmak. Bunun dışında başka bir işi yok. Fon bulmak ve kaynak yaratmak. Aynı CEO gibi çalışıyorlar ve yetiştirilerek rektörlüğe getiriliyorlar. Peki eğitim, öğretim ve akademik işlerle kim ilgileniyor? Provostlar ilgileniyor. Provost adıyla oluşturulmuş bir bakan var. Bizdeki eğitim ve öğretimden sorumlu rektör yardımcısı gibi. Onlar bu işi yapıyorlar. Bu rektörlerin ofis çalışanları da hocaları, ellerinde çanta ile hedeflenen doğrultuda dolaşıyorlar. O zaman bizim de dolaşmamız lazım. Yani Antalya özelinde konuşmamız gerekirse Antalya'nın İstanbul'a benzer bir algısı var. Ve de Antalya ile ilgili dünyaya pazarlanabilecek eğitim, Antalya ile ilgili dünyanın ilgisini çekebilecek özelliklerin ortaya çıkıp palazlanması lazım. Onun içinde yapılacak iş bence rektörlüklerin bu konuyu idrak edip, bununla ilgili bütçe ayırmak ve çalışanlarının bir kere dil ve görgülerini artırmak konusunda yurt dışına göndermek, kısa dönemlik de olsa, öyle beş yıl, dört yıl değil, bir iki yıllık burslar vermek. Orada hem dilini geliştirmesi, hem ilişkilerini görmesi, yani bizdeki bu trafiğin altındaki nedenlerin başında yurtdışı deneyimi olan hocalarımızın okudukları okullarla münasebetleri büyük ölçüde rol oynuyor. Mesela ODTÜ'den gelen Hasan Bey mastır ve doktorasını Minnesota Üniversitesi'nde yapmış, onun vasıtayla oradan bize geldiler. Biz Almanya'da Frei Üniversitesi ile bir iş birliği içerisindeyiz. Geçtiğimiz hafta tamamladık. On gün boyunca birlikte medya landscape yaptık. Ekim ayında onlar bizi ziyaret ettiler ve on kadar master ve doktora öğrencisi ile bir araya geldiler, daha son biz Frei üniversiteyi ziyaret ettik. Şimdi göçün 50. yılı ile ilgili hem Berlin'de, hem İstanbul'da festival yapacağız. Fonlarını birlikte yaratıyoruz. Ocak ayında İstanbul'da bir tane “colloquium” yaptık. Berlin'in bütün medya endüstrisinin başındaki insanlar ile ülkemizde medyadan bilinen tanınan, bu konularda kafası eren insanlar bir gün boyunca bir araya geldik. Üniversitede dijital

medya nedir, nereye gidiyor, geleneksel medyayı nasıl etkiliyor, nasıl fırsatlar var, nasıl engeller var? bunları tartıştık, raporunu çıkarttık. Söylemek istediğin şey bu. Şimdi Frei Üniversitesi ile beraber bir araştırma merkezi kuruyoruz: “Kent ve İletişim” (Urbanizm and Communication) konusunu çalışacağız. Yani bunun içinde özellikle sosyal medyanın bu kent kültürünün yeniden yapılandırılması, grupların oluşturulması konusunda, bu grupların muhalif olarak nasıl kendisini var ettiği gibi meseleler üzerinde, bu alanda medya çalışmalarını popüler kültürle de yakından ilişkilendirerek ortaya koyacağız. Yani demek istediğim bana göre dünyada olan biteni izlemek, bu network’lerin içerisine girmek, sadece onların yazdıkları kitapları okuyarak burada özgün çalışmalar üretme devri bitmiştir. Ben kendi adıma hep şunu söylüyorum, kendime ve hoca arkadaşlarıma, benim idealim, hedefim, vizyonum Amerika’dan buraya sinema doktorası için gelecek adam yaratmak. NYU’dan, orada şöyle bir hoca var, Ortadoğu Asya ya da işte Doğu Avrupa Türk Kültürü vs üzerine ilgi duyuyorum, doktoramı ben şu kadınla yapacağım, şu adamla yapacağım. Bu değil midir yani hedef?

Eğer bu çalışmaları biz bu anlayışla bu vizyonla yapabilirsek bizim sektörün ve daha da önemlisi bizim öğrencimizin yeni yeni, farklı profilleri ortaya çıkacaktır. Biz şu anda, hep bahaneler üretiyoruz. Yok Türkçe-Sosyalden öğrenci alıyoruz da, onlar da şöyle de böyle de, falan filan. Çünkü bunlar devlet üniversitesi için o kadar büyük sorun olmayabilir. Ama bir vakıf üniversitesi için öğrenci bulma ama üstelik iyi öğrenci bulma konusunda emin olun göbeğimiz çatlıyor. Tahmin edemeyeceğiniz kadar efor harcıyoruz. Ben şu anda İstanbul’da hedeflediğim tamamen profesyonel pazarlama stratejisi üzerinden çalışıyoruz. 42 tane lise gezdik. Hepsinin veri tabanı hazır. Biz “buradaki öğrencilerin iletişim okumalarını istiyorum” diyenlerle özel mülakat yapıyoruz. 3-4 tane okulda özel gazetecilik, film atölyeleri açtık. Lise öğrencilerine gidiyor bizim hocalarımız, kısa film öğretiyor. Gazete çıkartmayı öğretiyor. Ne demek istediğimi anlatabildim mi? Çünkü analarının, babalarının vakıf üniversitesine para vererek ya da işte burslu, iletişim okuyacaksın da ne olacak, gazeteci olmak için iletişime gerek yok ki zaten. Sen uluslararası ilişkilere gir, Boğaziçi’ne, dilin de mükemmel olur... ki öyle bir şey yok. O geçmişte kalmış bir efsane. Hürriyet gazetesini ben dekan olduğumda dolaştım, bütün Hürriyet Grubu’nu, enteresan bir tepkiyle karşılaştım. Bana “ben sizin yetiştirdiğiniz öğrencileri istihdam etmiyoruz” dediler. Bir genel yayın yönetmeni “sizde iletişim mastırı var mı?” dedi. Yani Bahçeşehir için demedi, “genel olarak iletişim fakülteleri mastır doktora veriyor mu?” dedi. Yani “sizin bunu yapacak, mastır doktora eğitimi verecek kapasiteniz, yeterliliğiniz var mı ki?” diyor. Emin olun bunu sordu ve bu kadar dünyadan bilhaber, bu kadar bizi reddetmiş durumdalar. Ana baba sokakta yürüyor Anadolu’da, üstte yok, başta yok, omzunda bir tane kamera gazeteciyim diye dolaşiyor. “Böyle mi olacak diyor?”. “Yerel televizyonda çalışanın hali ortada, ben bir de çocuğumu bu kadar okutacağım, neticede bu mu çıkacak?” diyor. Anlatabiliyor muyum? Yani, gerçekten bizim bu dekanlar toplantısında, bir araya gelerek, bunları daha detaylı bir şekilde konuşup kendi itibar yönetimimizi yapmamız lazım. İtibar yönetimi dediğimiz vakitte bu unsurları, bu parçaları tek tek ele almak, eğitim ve öğretim ve finansal yapı, uluslararası ilişkiler, tezler bilmem neler, hepsinin toparlanması lazım diye düşünüyorum.

Sonuç itibarıyla genç orta yaşlı, benim gibi yaşlı, bu işte çalışan insanların silkelmesi lazım, standardımızı yükseltmemiz, eğitim ve öğretimimizi farklılaştırmamız lazım. Tek tip eğitim ve öğretim programlarıyla bu iş olmaz. 40 sene önce geliştirilmiş eğitim ve öğretim sistemi birkaç istisna dışında bütün fakültelerde uygulanmaya devam ediyor. Benim hocam, İnal Cem Aşkın öyle derdi, “önce yerel düşüneceksin, sonra ulusal düşüneceksin, sonra da uluslararası düşüneceksin.” Yaşadığın kente faydanın dokunmadığı noktada memlekete de dokunamaz. Yerel düşüneceksin ilk önce, yerel düşünmek senin sınırlarını daraltmıyor.